

SLOVO STAROSTY

Milí sousedé,

máme zde nový rok 2021 a s ním i různá přání, předsevzetí a plány. Letos je to hlavní přání určitě společné, abychom konečně překonali pandemii, která nás ohrožuje, ožebračuje, unavuje a pořádně štve. Čekáme na to všichni v čele s podnikateli, kteří musejí mít zavřené své restaurace, obchody, nejrůznější provozovny či vleký. Je to mimořádně těžká až zoufalá doba. Spousta lidí bojuje o ekonomické přežití. Držme si prosím palce, pokusme se nevěšet hlavu a pomáhejme si navzájem. Věřme, že očkování přinese očekávaný výsledek a zanedlouho si budeme moci vydechnout a pak se pořádně volně nadechnout.

My na Železnorudsku máme tu výhodu, že jsme obklopeni nádhernou přírodou, kam můžeme vyrážet na procházky či na běžkách, a také kopci, na nichž jsou za normálních okolností v tomto ročním období v plném provozu sjezdovky. To samozřejmě láká i spoustu lidí odjinud, kteří k nám jezdí na výlety či na pobyty, nebo si zde dokonce pořízují apartmány či jiné nemovitosti, aby zde mohli trávit volný čas pravidelně. Turistický ruch je pro Železnorudsko pochopitelně důležitý. Návštěvníci přivážejí peníze a tvoří klientelu podnikatelů, kteří tak současně mohou vytvářet pracovní místa.

Zároveň se však musíme mít na pozoru, aby se Železná Ruda nedostala do stejné pastě, do které už spadly jiné lokality, kde turistických ruch ovládl veškeré dění a začal ničit kvalitu a občas i faktickou možnost normálního života místních. V České republice je v tomto směru nejpostiženější centrum Prahy. My na tom zatím nejsme tak zle. Ale

musíme pamatovat, že Železná Ruda je našim společným domovem, kde chceme žít, pracovat, vychovávat děti. Musíme pamatovat, že turistický ruch nám má vytvářet možnosti vydělku, ale nesmí nás ovládat a dusit. Události posledních dnů byly určitým varováním. Pro nás bude vždy naprostá prioritou kvalita života nás, místních.

Jsmo přesvědčeni, že právě udržitelný rozvoj turistického ruchu, abychom jej udrželi v rozumných mezích, by měl být našim klíčovým předsevzetím nejen pro letošní rok, ale i pro roky příští. Pojďme o tom diskutovat, vyměňovat si názory. Je logické, že podnikatelé to budou vidět zřejmě trochu jinak než třeba senioři. Ale věříme, že dospějeme k rozumnému kompromisu a nastavíme pravidla tak, aby všichni byli spokojeni. Nepochybně máme

společný cíl. Tím je, aby se nám na Rudě žilo co nejlépe.

K tomu určitě pomůžou i chystané investice v čele s vybudováním nového náměstí. Žádáme na něj o dotaci Ministerstvo životního prostředí. V tuhle chvíli intenzivně pracujeme s architektem na plánech. Všechno plánujeme tak, aby práce mohly začít na jaře, až roztaje sníh. Na důstojné náměstí čeká Železná Ruda dlouho. Ještě musíme pár měsíců vydržet, ale dočkáme se.

Těšit se můžou i všichni milovníci koupání, kteří v posledních letech museli na koupaliště jezdit třeba do Sušice či Zwieselu. Stávající vodní nádrž Žabáky projde kompletní rekonstrukcí. Kvůli době hájení bobra evropského

Pokračování na straně 2

Pokračování ze strany 1

můžeme výstavbu zahájit až v polovině července. Půjde o biotop v rámci zadržování vody v krajině s využitím ke koupání. Jeho součástí bude menší pláž. Vybudování biotopu potrvá zhruba čtyři měsíce. Na vybudování biotopu jsme získali dotaci ve výši 5,8 milionu korun od Ministerstva životního prostředí. Z městského rozpočtu se na výstavbě budeme podílet zhruba deseti procenty.

Vedle těchto klíčových projektů samozřejmě plánujeme i řadu menších, budeme pokračovat v rekonstrukcích silnic a chodníků, můžete se těšit na další krásné lavičky. Pokud nám to pandemie dovolí, tak bychom i v letošním roce rádi realizovali spoustu oblíbených akcí v čele s Železnorudskými slavnostmi, krytým i letním kinem a řadou dalších. Snad to bude možné.

Dovolte nám, abychom vám v novém roce popřáli hodně zdraví, optimismu, úspěchů a snad co nejdříve návrat k normálnímu životu beze strachu a omezení.

Pokud chcete být aktuálně informováni o dění v Železně Rudě, sledujte oficiální facebookové stránky města (www.facebook.com/mestoZeleznaRuda). Zároveň prosím pamatujte, že v případě potřeby se na nás můžete kdykoli obrátit na mail:

starosta@zeleznaruda.cz
nebo mistostarosta@zeleznaruda.cz,
nebo na telefon: 724 181 624.
Jsme zde pro Vás.

S úctou a přáním všeho dobrého,

*Filip Smola, starosta města
Petr Najman a Filip Brož,
místostarostové*

Informace z radnice

PLATBY POPLATKŮ - BANKOVNÍM PŘEVODEM -

WWW.ZELEZNARUDA.CZ

ČÍSLO ÚČTU:	822561309/0800
VARIABILNÍ SYMBOL:	RODNÉ ČÍSLO
SPECIFICKÝ SYMBOL:	ODPADY: 1340 PES: 1341 P-KARTA: 2111

PRO PLATBU MŮŽETE TAKÉ NOVĚ VYUŽÍT QR KÓD
PO JEHO NAČTENÍ, PROSÍM, DOPLŇTE VS -> RODNÉ ČÍSLO A ODPOVÍDAJÍCÍ ČÁSTKU.

ODPADY:

OSOBY S TRVALÝM POBYTEM:	200,- Kč
REKREAČNÍ OBJEKTY: (REKREAČNÍ BYTY, CHALUPY, APARTMÁNY)	700,- Kč

QR Platba

PES:

SENIORŮ / POŽIVATELÉ DŮCHODŮ	
1. PES	100,- Kč
2. A KAŽDÝ DALŠÍ PES	150,- Kč
ŽELEZNÁ RUDA BYTY	
1. PES	1.000,- Kč
2. A KAŽDÝ DALŠÍ PES	1.500,- Kč
HOJŠOVA STRÁŽ	
1. PES	300,- Kč
2. A KAŽDÝ DALŠÍ PES	450,- Kč
RODINNÉ DOMKY	
1. PES	300,- Kč
2. A KAŽDÝ DALŠÍ PES	450,- Kč

QR Platba

P-KARTA:

OSOBA S TRVALÝM POBYTEM (TP)	150,- Kč
OSOBA S TP - VLASTNÍCI NEMOVITOST	100,- Kč
OSOBA S TP - VLASTNÍCI NEMOVITOST 2. KARTA	150,- Kč
OSOBA BEZ TRVALÉHO POBYTU V OBCI	1.200,- Kč
PŘENOSNÁ P-KARTA (JEN VLASTNÍCI NEMOVITOSTI JAKO 2. KARTA)	500,- Kč

QR Platba

Zprávičky ze školky

Konec roku 2020 se nesl v duchu očekávání svátku Vánočních. Ve třídách zavonělo jehličí z krásně ozdobených stromků, vůně perníčků a vánočního cukroví na slavnostně prostřených stolech. A jak bývá zvykem, Ježíšek nás též navštívil – to bylo radosti z nových hraček a učebních pomůcek! Další dárek vyčarovala příroda. Příděl nového sněhu udělal radost všem bez rozdílu. Dařilo se nám tedy zapomenout na nelehké doby a radovat se z každého společného dne, kdy jsme se ve zdraví sešli.

Poděkování patří všem, kteří si na nás vzpomněli dárkem či přáním, vážíme si toho. Věříme, že rok 2021 bude méně komplikovaný, než rok předešlý a bude nám dopřáno se scházet a společně se radovat z výsledků práce našich dětí. Život se nezastavil, jen se ubírá netradičnými cestami.

*Za MŠ zapsala Hana Königová,
Foto archiv MŠ*

Čmeláci

Čmeláci

Broučci

Sluníčka

Městská knihovna Železná Ruda

Aktuálně z knihovny

Otevření/zavření knihovny se řídí protiepidemickým systémem ČR (PES). Aktuální stupeň, ve kterém se nachází náš kraj, a na kterém je tudíž závislá otevírací doba knihovny, naleznete na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví České republiky.

V jednotlivých stupních se samozřejmě mění daná opatření (názorně viz tabulka). Ráda bych ale zdůraznila, že např. výdejní okénko, kdy si pro objednané knihy jen přijdete a vyzvednete, nebo bezkontaktní donáška knih, kdy Vám budou knihy dovezeny nebo přineseny, funguje v Městské knihovně Železná Ruda ve všech stupních protiepidemického systému. Stačí se jen ozvat na knihovnický email knihovnaruda@tiscali.cz

Opatření	Organizační a režimová opatření	Omezení počtu osob (2 osoby na 15 m ²)	Omezení počtu osob (1 osoba Na 15 m ²)	Výdejní okénko – pouze obj. knihy	Bezkontaktní výdej – dovoz/donáška obj. knih
1. stupeň	•	x	x	•	•
2. stupeň	x	•	x	•	•
3. stupeň	x	x	•	•	•
4. stupeň	x	x	x	•	•
5. stupeň	x	x	x	x	•

I v tomto roce se řadí Městská knihovna Železná Ruda k výdejním místům portálu knihazknihovny.cz. Knihy si zde můžete zdarma vyzvedávat po celý nový rok. Při objednávkách knih věnujte prosím pozornost stavu dané knihy na skladě a mějte na paměti, že knihy do knihovny, které na tomto portále objednávám, a se kterými bude doručena i Vaše zásilka, objednávám vždy na začátku každého měsíce. Takže když objednáte např. v polovině měsíce, budou vám knihy doručeny až cca druhý týden následujícího měsíce. To je důležité vědět, když chcete věnovat knihu např. někomu k narozeninám.

Začátkem měsíce ledna je v knihovně vyplňován **roční výkaz** knihovny, kde se dozvíme, jak na tom knihovna minulý rok byla, když nám normální život narušila pandemie nového viru. I v této situaci knihovnické okénko i rozvážka knih fungovaly bez problémů. Porada profesionálních knihovníků proběhla minulý rok také už jen online.

Kronika – i touto cestou bych ráda požádala všechny instituce a organizace, které vedou svoji činnost v Železné Rudě, aby zaslaly své zprávy

za rok 2020 na emailovou adresu knihovnaruda@tiscali.cz v co nejkratší době (během ledna/února). Děkuji moc.

Některé organizace nemají ještě splněno za rok 2019, ty prosím o přiložení této zprávy ke zprávě z roku 2020. Děkuji.

V knihovně čeká mnoho nových knih jak pro malé, tak i velké čtenáře. Těším se na Vás v jakémkoli stupni opatření, vždy se na předání knih domluvíme.

Do nového roku pak přeji jen to dobré a především pevné zdraví.

Aneta Šárka Soukupová,
knihovnice

Centrum Železné Rudy, pokryté sněhem, někdy okolo r. 1935. V popředí hotel Slávie. Lyžování na Železnorudsku bylo populární již tehdy.

Vážení čtenáři,

i od nás vítejte v novém roce. Jsme velmi rádi, že jsme nemuseli během vánočních svátků vyjždět k žádnému požáru ani jiné vážné události. Buďte i nadále opatrní při zacházení s ohněm, při topení v kamnech, nebo krbech, stejně tak při cestách autem po zasněžených silnicích. Nyní se ohlédneme za tím divným minulým rokem.

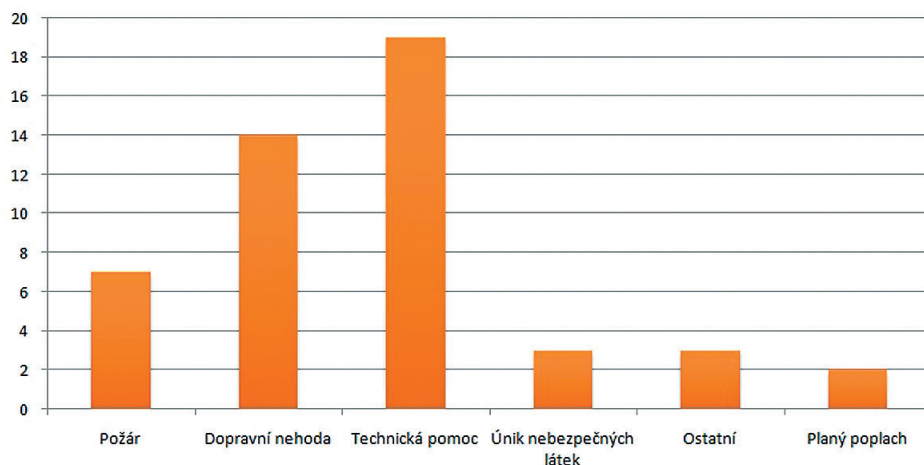
Statistika za 2020:

Naše jednotka zasahovala u 48 událostí. U další téměř padesátky zásahů naši členové zasahovali společně se stanicí HZS, která vyjžděla ke 180 událostem a kdy jsme doplňovali sloužící směny HZS.

HASIČI Železná Ruda

souhrn 2020

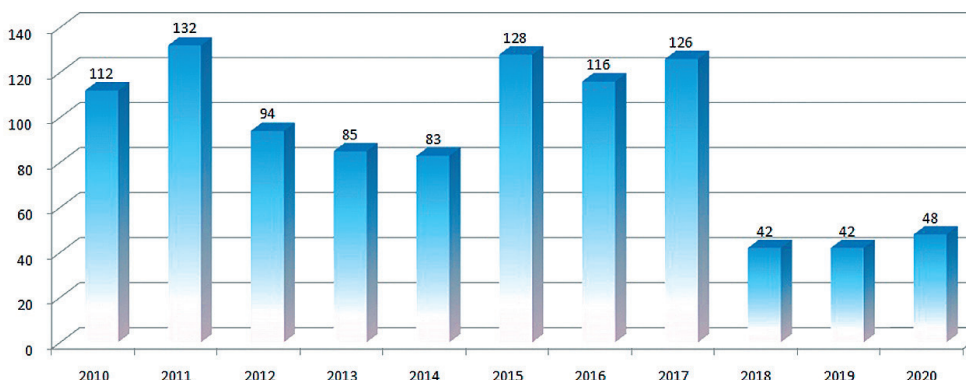
Požár	7
Dopravní nehoda	14
Technická pomoc	19
Únik nebezpečných látek	3
Ostatní	3
Planý poplach	2
Celkem 2019	48

HASIČI Železná Ruda

rok	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
počet zásahů	112	132	94	85	83	128	116	126	42	42	48

Vznik stanice HZS

Z téměř 50 výjezdů se 3x jednalo svým rozsahem o mimořádnou událost. Jednou se jednalo o poruchu vlaku, z něhož bylo evakuováno 40 osob. Podruhé o požár rozestavěného apartmánového domu na Brčálníku, se škodou v řádech milionů Kč. Potřetí se jednalo o požár vyvážedky v těžko přístupném terénu, se škodou také v řádu milionů Kč.

Z těch zajímavých svým charakterem můžeme jmenovat transport zraněné osoby z náročného terénu u vrcholu Velkého Kokrháče (1229 m.n.m.), která po pádu ze skály utrpěla úraz dolní končetiny a dalších několik požárů chaty či automobilů, nebo vichřice Sabine, při které popadaly stovky stromů

WE LOVE ŠUMAVA / 2020

Je za námi rok plný různorodé činnosti. Pokračovali jsme hlavně v myšlence, se kterou jsme vznikli, tedy v propagaci Šumavy a jejích krás. Na sociálních sítích a našem webu jsme získali další tisíce sledujících, což také pomohlo k dobročinným projektům, které jsme uspořádali. Ale pěkně popořadě...

Na jaře jsme během první vlny korona-križe a nedostatku roušek začali z našich bavlněných tašek šít roušky a rozdávat je seniorům, dětem, prodavačkám, atd. Nejme švadlenky, ale i tak se nám podařilo vyrobit téměř 300 ks.

Znovu jsme uspořádali úspěšnou akci „Koncert pro čistou Šumavu“. Za kus uklizené Šumavy, kdy lidé uklidili nepořádek z přírody, dostali vstupenku na jedinečný koncert Marka Ztraceného, tentokrát na hradě Kašperk.

Opět jedinečná atmosféra, omezený počet vstupenek pro prvních 200 nejrychlejších a skvělá hudba vytvořili nezapomenutelný zážitek.

Pokračujeme také v rozšiřování Ekoboxů, které zvyšují povědomí o problematice znečištění přírody. Ukazují, za jak dlouho se ve volné přírodě rozpadnou nejčastěji vyhozené odpadky. Další Ekoboxy byly umístěny na Horské Kvildě a ve vlčím výběhu u Srní.

Další akcí byl „Dobroděn“ a právě zde jste pomohli možná i vy. Protože jsme za každého sledujícího našeho profilu na sociálních sítích (facebook a instagram) přispěli jednou korunou. Jednou korunou? Ano. Možná to vypadá málo, ale bylo celkem necelých 30.000,- Kč, za které jsme na jaře nakoupili do Sušického domova důchodců multifunkční křeslo, prémiové vitamíny, nebo spousty ovoce.

V létě jsme se trošku neplánovaně zúčastnili soutěže o fotbalovými hvězdami a legendami podepsaný reprezentační fotbalový dres. V rámci Železnorudských slavností, kde se dražil, jsme tak přispěli 10.000,- Kč na konto Nadačního fondu – Šance onkolóckým, tedy onkologicky nemocných dětských pacientů.

„Roušky s vánočním příběhem“ byly další, troškou tajemnou, dobročinnou akcí. V listopadu bylo možné zakoupit limitovanou edici 200 ks roušek „We Love Šumava“ za jejichž prodej byl udělán dobrý skutek, který jsme odhalili až na štědrý den. Během prosince proběhla jeho příprava ve spolupráci s Jonášem Baierlem z Vysoké Školy Sutnarka, který vymodeloval vykrajovátka s motivy Šumavy. A tak jsme společně vyrobili v sušickém pekařství Rendl 20 Kg vánočního cukroví, nakoupili 40 štol a rozvezli je lidem z institucí na Šumavě, kteří obzvláště pomáhali při zvládnání koronakriže. Tedy hasičům, policii, záchranné službě, do nemocnice... Video najdete na našich stránkách www.WeLoveSumava.cz - Menu: Rádi děláme radost

WE LOVE ŠUMAVA / 2020

Další akcí, kterou jsme rádi udělali radost, bylo darování mikin a triček v hodnotě téměř 50.000,- Kč do Domova pro zdravotně postižené v Bystřici krátce před vánocemi. Při výrobě jarní edice triček a mikin nastala drobná chyba v tisku a tak jsme nechtěli zničit věci, které mohou někomu pomoci. A tak ještě 50 mikin a 15 triček dobře poslouží...

Snad se letošní rok bude dařit podobně jako ten loňský a budeme moc krom propagace Šumavy a šíření osvěty dělat i radost.

Za tvůrce projektu Richard a Filip Brožovi

Z českého dobového tisku

Na Šumavě v zimě

Tento příspěvek byl publikován 24. 01. 1899 v Národních Listech na jejich první straně jako fejeton. Od té doby uplynulo již 122 let. Z novinových článků z doby působení otce Prokopa na Šumavě vyplývá zajímavý poznatek: „Kdo z návštěvníků špičáckého pensionátu neviděl horský masiv Watzmann nebyl na Šumavě u Prokopa (!!)" Watzmann - Mittelspitze (2 713 m n.m.) je 3. nejvyšší horou Německa. Nachází se v Národním parku Berchtesgaden, v lokalitě známé „horolezecké obce“ Ramsau. Johan Grill (1835-1917) byl první, kdo zdolal tento vrchol. Na jeho počest se před místní radnicí nachází jeho socha. V rakouské části východních Alp jsou Taury - Hohe Tauern s kultovní horou Grossglockner (3 798 m n. m.). V Mrtvém pohoří - Totes Gebirge se nachází Grosser Priel (2 515 m n. m.). Otec Prokop na jídelním lístku měl vedle koroptví, zajíců, králíků, borůvek a hub také kvičaly.

(Turdus pilaris), původem ze Sibíře je velikosti kosa, migruje na zimu do Čech. Zpět na sever se vrací v obrovských hejnech v březnu a dubnu. Dnes je již kvičala celoročně chráněna.

Poslední dobou vzrůstá počet českých horských turistů. Ode dvou let máme v Praze i zvláštní horský spolek, středisko malé dosud, avšak horlivé kolonie alpských turistů.

Na Tři krále r. 1899 uskutečněn z Prahy větší výlet na Špičák: především objednan tam dobrý čas u „kouzelníka počasí“ Prokopa. Došla odpověď, že dny jsou jasné, Alpy vidět denně, sněhu ne příliš mnoho, právě tolik, co stačí k sanici a na lyže, jezera zamrzlá, a proto že je třeba si vzít s sebou brusle; dámy by si měly vzít dvojí pevné botky a přezávky.

Z českého dobového tisku

Před Třemi králi vypravili jsme se dva jako předvoj a ubytovatelé. V Klatovech očekával nás u večerního vlaku otec Prokop a světil nám hluboké tajemství, že ve tlumoku jeho spočívá spanilě šestinedělní selátko. Tato perspektiva povznesla nadšení naše pro zimní Šumavu mohutnou vlnou.

Na stanici Špičáku očekávaly nás saně, bylo pod mrakem a trochu obleva, ze stromů padaly kapky nebo snad krystaly umrzlého sněhu, dole po úbočích míhala se světla v chatách pokrytých sněhem, milá vůně vála ze smrkův a velebně ticho rušily pouze zvuky a zvonky saní. Při výtečné večeři nahoře u Prokopa v přátelském hovoru brzy uplynula půlnoc.

Ráno vycházelo slunce nádherně nad posněženými vrcholy. Vyjeli jsme vesele na saních do Eisenšteina a odtud přes hranici do Bavor. Plasticky odrážely se tmavé hory a stříbrné skály od bílých dalekých plání, kde sotva bylo možno rozeznati domky mizící ve sněhu; slunce vzházelo v zářivých oblacích, svěží chladný vzduch osvěžoval plíce a tváře měšťácké.

V Eisenšteinu objevil se nám cíl naší pouti, Javor, s mohutným vrcholem, záře sněhem a vrouben skalnatými výběžky. Za celnici bavorskou jsme opustili saně a za přátelského vedení osvědčeného znalce krajiny pana *Bedřicha Prokopa* kráčeli jsme statečně vyjetou a vyšlapanou cestou. Vzduch a scenerie nádherné. Z údolí Řezného vznášely se do lesa páry a slunce, pronikajíc jimi, tvořilo svými paprsky zlaté pavučiny, rozpouštělo sněh na sněžích jedlí i smrkův a měnilo jej v bohaté safiry.

Asi za půldruhé hodiny octli jsme se dosti pohodlně u Javorského jezera. Bylo úplně zamrzlé a pokryté sněhem, jenž na povrchu sluncem proměněn v měkkou poddajnou hmotu. Ani památky po žlutém stulíku, jenž v létě svítí z tmavých vln jezera, anebo po rašelinách, hlubokých 6 až 7 metrů, v létě zrádných a nebezpečných. Ve straně nad jezerem tyčily se zasněžené pyramidy smrků jako ostré jehly a po skalách visely těžké třásně zamrzlých vodopádů. Pokud byla cesta projeta saněmi, svázejícími dříví, šlo se pohodlně; však asi půl hodiny nad jezerem došli jsme sněhu, hlubokého místy na metr a krok za krokem, jeden za druhým jsme jej zvolna prošlapovali, stoupající do šlépějí předchůdcových.

Při pozvolném stoupaní bavily nás četné stopy tetřeví, vtisknuté do sněhu a značící cestu, kudy „velký pták“ se bral od smrčku ke smrčku, aby uštípoval vonné a chutné pupeny, stopy lišek a dlouhé šlépěje srnčí, směřující ku chráněnému mlázi. Nejkrásnějším byl les pod vrcholem – smrky různotvárné, zkroucené větrem, sklánějící větve jako smuteční příkrov a skály nejnižšího hrotu byly obaleny zmrzlým sněhem – žádný umělec nevymyslí by tuto pestrost a ladnost forem, žádný cukrář neobalil by tak jemnou vrstvou svůj výrobek. Vrchol byl hotovým ledovcem – ukazovky obaleny sněhem jako hustou bílou kožešinou; kráčeli jsme nad kameny a klečí, jež málo vyčnívaly nad povrch bílé pláně.

U kapličky sloužící za útočiště turistů, odstranili jsme alpskými holemi sněh před dveřmi a odpočali a posilnili se v ní. Výhled nebyl veliký, ale zajímavý: oba vrcholy Ostrého, Jezerní stěna, Falkenstein, Roklan vynikající z mlh vztyčovaly se nesmírně plasticky z úbočí pokrytých sněhem a tmavými stromy; uprostřed svítla v slunci kotlina eisenšteinská a v ní jako dětské hračky přilepeny byly miniaturní domečky; Čechy i Bavorsky tonuly pod příkrovem mračen, na něž svítla plná zář sluneční, takže jsme je zprvu měli za pahorkatinu pokrytou sněhem.

Sestup k hostinci jezernímu byl obtížnější. Nohy více zapadaly do měkkého sněhu a vytahování zabořených po kolena unavovalo. Ke 4. hodině jsme opět u jezera a po malém odpočinku rychle k silnici! Uviděli jsme ještě ostrý hřbet Falkensteina v růžové záři zapadajícího slunce podobné záření ledovců. Po 7. hod. večerní, za krásného svitu hvězd, došli jsme na Špičák, kde nás uvítala pražská společnost, jež ranním rychlíkem se vypravila z Prahy a ke 2. hod. odpo. ze stanice hamerské pěknou cestou dostihla obydlí p. Prokopa. Výborný oběd spojený s večeří byl naší odměnou, zvláště pak *kořeněná a tučně kvíčaly*, jež jsme ráno viděli viseti v chodbách.

Ráno zamrzlými okny pozorovali jsme obra Watzmanna a jiné hroty alpské. Počasí překrásné. Odměnou za věřejší namáhavou cestu podniknut s dámami, jež se zúčastnily výpravy, výlet po saních, přes Eisenstein. Cestou zábavný byl pohled na veselou mládež provozující sjíždění a kutálející se ve sněhu, na čiperné kvíčaly, červené dlasky a jiné opeřence poletující po vrcholech stromů na krásné lesní silnici. Horský les v plné nádhře zimní. Mladé buky skláněly holé větve pod sněhovými chomáči.

Odpočinek a posilnění v hostinci jezerním. A nový výstup k vrcholu. Sněh byl už tužší, cesta prošlapanější a do polovice statečněrazil cestu sněhovými obroučky alpinista dr. P. Stromy a jiné předměty na vrcholu nebyly již tak obaleny sněhem jako ve svátek Tří králů, ale výhled byl přímo královský – Čechy sice hojně zamračený – jen na kraji obzoru probleskoval zasněžený hřbet, snad brdský, však Bavorsko jako na talíři až k mlhám vystupujícím z Dunaje a vzadu dobrou třetinu obzoru zaujímal nepřetržitě pásmo hrotův a velikánův alpských v barvě modrého moře, na němž jsme rozeznávali srázy skalné, ledy a sněhy, hlavně v úžlabinách Dachsteinu a na stránkách Watzmanna u Berchtesgadenu. Od hranic dolnorakouských daleko, daleko k západu bylo jasné vidění alpské hory. V létě velice zřídka, ba ne každý rok otvírá se z Javoru k jihu a k jihozápadu pohled jaký jsme zažili.

Dnes však zejména jasně vynikalo Mrtvé pohoří s Velkou Prýlou, skupina dachsteinská, hory zvané Höllengebirge a Tennengebirge, souťeska luegská a Hagengebirge, dále Hochkönig, Kamenné moře, v pozadí Vysoké Tury s Velkým Zvonem, Kaisergebirge a ještě západnější tyrolské Alpy. Vzdálenost Javoru od Velkého Zvonu činí ve vzduchové čáře 230 km.

Jen ostrý vítr bránil dosyta se nakochati obrovského panoramatu. Dr. Šv. pohrdající vínem a dr. F., jenž je především turistou a pak teprve člověkem, zahráli si na ledovci na Nansena a Johansena; zatímco my v kapličce se posilňovali a občerstvovali, ovšem že dámy nejprve se v ní podle řádu zbožně pomodlily. Cesta dolů byla dosti pohodlná a zábavná mnohými pády čili „nazdárečky“, jež skloňoval zvláště jeden účastník výpravy, neprozradím kdo, aby se neřeklo, že nejsem dosti galantním.

Jak nám pak chutnaly čaj a bavorské v hostinci jezerním, můžete si myslet. Dolů šlo to po saních až příliš rychle, takže dámy, jinak neo-hrožené, místy se křížovaly. Večer nás odměnilo hlavně měkkoučné podsvinče, jak důsledně zval dr. Š. pochoutku, zahalenou nachovým zlatem s jemňoučkou kůžičkou a výborný plzeňský mok, otcem Prokopem vyvalený z útrobu sklepa.

V neděli byla ještě vycházka k Černému jezeru, malá bitva sněhová a strategicky důmyslné přepadení nepřátelského zadního voje na skále proti božím mukám. A odpoledne nás ve tři čtvrti na tři unášel zase vlak ku Praze.

Doufáme, že náš výlet bude mít hojně následovníků. Co Pražanů ubíjí neděle, svátky a volné chvíle v kavárnách, hostincích a svíjí se nudou doma za pecí! A dvakrát by jim chutnal život, kdyby se vydali po naznačených stopách.

Netřeba k tomu býti žádným alpinistou, z nás devíti bylo pět, tedy většina, obyčejnými horizontálními turisty a šlo to výborně. Jděte a následujte nás, nebudete litovat.

Josef Růžička, Plzeň, jos.ruzicka@gmail.comPlzeň

STŘÍPKY Z HISTORIE ŠUMAVY

Z KRONIKY ZHŮŘSKÉ ŠKOLY – část čtvrtá

Do národní školy přišel po Slavomilu Vondráškovi další učitel, kantorský nováček, mladý pan Otakar Řeháček. Jeho zápisy v kronice školy jsou však už optimističtější než u kolegy. Zřejmě na to mělo vliv i krásné zářijové počasí v době jeho příchodu do Zhůří na začátku školního roku 1948 – 1949.

PRVNÍ DOJMY

„Půjdete do Zhůří,“ oznámil mi pan inspektor. Což na tom by nebylo nic konečně divného. Ale kde je to Zhůří, jak vypadá, vrtalo mi hlavou.

Na kole jsem se toho zářijového dne dostal do městečka Hartmanic. To není možné, vždyť už jedu – lépe řečeno – vedu kolo do kopce málem 2 hodiny a cíl nikde. „Prosím, jak bych se dostal do Zhůří?“ – ptám se zdvořile paní v hartmanické mlékárně. „Do Zhůří? Mladý pane, do kterého Zhůří? Jsou totiž tady tři.“

Jakýsi zelinář mě vysvobodil a příjemně potěšil. „To můžete jet se mnou, jedu přes Nové Zhůří. Je možné, že jste byl přidělen tam. Je tam mladý pan řidič, má jít na vojnu.“ A tak už za chvíli jsem se vezl zelinářskou drožkou. Za Hartmanicemi – jaké to krásné údolí! Pastviny, smrčkové porosty, tmavá šed' zoraných polí, na obzoru modravé lesy a hory, takový jedinečný pohled se mi ještě málokdy naskytl. Však jsem měl možnost se dosyta vynadávat, neboť auto pojednou zastavilo a zkonstatovali jsme, že je pichlé kolo. Na další cestu jsme se vydali, až když se sneslo letní šero. V 11 hodin jsem vystoupil v Novém Zhůří u hostince.

„Tak zde má být moje působiště? - Mýlka, nezkušený kantůrku!“ V hostinci ještě světlo, pár hostů kolem stolů. Podávání rukou, představování. Ráno jsem se probudil a rovnou k tomu mladému panu řidičimu. Po krátkém bouchání na dveře osamoceně stojící novohůřské školy někdo vystrčil hlavu z okna a bylo mu jistě divné, jaký že to návštěvník v časně ranní době přišel rušit jeho spánek. „Vy jste byl přidělen do Zhůří? Člověče, to tady není. Odtud tam,“ ukázal při tom v mně neznámou lesní stranu. „Je to asi 4 km, tam to bude.“ A tak se vydávám na cestu do Zhůří. Ohlédnu se a za mnou již se objevil ochotný pan řidič, že mě doprovodí. Lesní rozbitá cesta, nízké planiny porostlé smrčím, močály se zarostlým a napitým mechem, monotónní zamklá chůze, to vše mě naplňovalo něčím novým, tajuplným, a přece tak krásným.

Konečně se dostáváme z lesa ven a před námi se objevuje mnou tak očekávané a neznámé Zhůří. Chaloupky se teskně tváří. Ze svahu pod nimi zpívá potůček, běží vesele do světa a kostelík nad tím vším rozprostírá svá ochranná křídla. Romantické šumavské zákoutí, Bohem zapomenutý kraj. A již vcházíme do vesnice. Domky zděné, dřevěné, kryté dřevěnými taška-

Zimní Zhůří

mi nebo eternitem, vypadají osaměle – většinou neobydleny.

Pár slov u předsedy místní správní komise a už jsem tady ve Zhůří jako nováček, první nezkušený kantůrek.

ŠKOLA

V lavicích div ne s nedůvěrou si mě prohlíželo osmnáct dětí, z nich 15 Slováků. Bylo na nich vidět, že přece jen již jsou z toho nejhoršího venku. Sem tam nějaká ta díra v kabátě nebo kalhotách, zamazané ruce, to už přece nebylo takové, jako když sem přišli. Přivezli je sem (tehdy) v (nákladním) autě, bosé neb jen v opánkách á la Ježíš, pár roztrhaných hadrů místo oděvu, to byla bída v pravé své tvářnosti. „Zde si můžete vybrat domek a usadit se!“ A než prý se naši Slováci rozhodli, fr a auto bylo pryč.

Zajímavý je pohled na děti. Přesto, že jsou někdy špinavé a roztrhané, přímo kypí zdravím. Jejich červené tváře, zdravá pleť, zuby jako křišťál, v tom všem jako by se uplatňovaly jejich klady.

Dají se vést. Musí se na ně mírně, kamarádsky a šly by za vámi do ohně. Je u nich přímo hlad po učení. Jako by existovala jakási síla, která je nutí, aby přiblížili svou tělesně i duševně nezaviněně zanedbávanou úroveň na úroveň normálně vzdělaných lidí. Snaží se a snaha se jim dobře odměňuje. Scházejí se společně v rodině a učí se, dohánějí, co se dá. A odráží se to i ve výsledcích.

Když jsem popsal tu jejich primitivnost, ty jejich strašné nedostatky, nevěřil jsem, že mo-

hou ještě takoví lidé existovat, s takovým nízkým stupněm gramotnosti. Za krátkou dobu jsem se se vším smířil a dal se s chutí do opravdu perné práce. Látky se musí podávat málo, názorně, hodně opakovat a vázat na potřebu v praktickém životě. Bez jakýchkoli podrobností, výchova jak v jezuitské škole. Těch 6 starších, kteří měli už být dávno v měšťanské škole, musí se hledět, aby pochytili alespoň to nejdůležitější, ještě než budou chtít odejít ze školy. V Rumunsku chodili do školy jen málo, většinou vůbec ne.

Pomůcky ve škole skoro žádné. Kantor v takové škole si musí umět pomoci sám. To už není ten bavlnkářský systém vyučování, jaký jsem vidal za mých studií na učitelském ústavě ve cvičných třídách, to už je tvář skutečného tvrdého života, kde ob stojí opravdu jen ti nejsilnější.

Často se mi zdálo, že do konce školního roku tady nevydržím. Jaký může být život kantora ve Zhůří? Všude daleko, život kromě knih celkem žádný. Samotářství, poustevnictví, pro mladého člověka nemožné prostředí.

Krásná šumavská zákoutí, kraj zapomenutý Bohem.

Až odejdu, budu vždy vzpomínat na nezapomenutelné dojmy, kryté neúprosným, tvrdým životem.

V červnu 1949 sepsal Otakar Řeháček.

Snad tato poslední slova psal pan učitel s nadějí, že třeba už o prázdninách bude přeložen jinam. Ovšem ze všech čtyř učitelů, kteří se tu v krátké době vystřídali, zůstal ve zhůřské „samotě“ nejdéle.

Lidmila Kováčsová

SPORT

Dopoledne s kynology

Kynologický klub uspořádal dne 24. 11. 2020 pro děti z MŠ ukázkou výcviku psů.

Děti viděly, že i malý Jack rassel teriér zvládá cviky jako německý ovčák. Děti si mohly také zazávodit s pejskem, kdo bude dřív v cíli. Stačtelná byla i paní učitelka Chalupská, která si odvážně nasadila rukáv, do

kterého se psům dává kousat. Zvládla to na jedničku a fence Cammi se to moc líbilo. Na konec děti dostaly dětský punč a oplatku. S Janinou Klimentovou jsme také dostaly malý dárek, za který moc děkujeme. Budeme se těšit v letošním roce opět na viděnou.

Renata Neumannová, Kynologický klub Železná Ruda, foto autorka

Sranda závod

5. 12. 2020 uspořádal Kynologický klub Sranda závod, kterého se zúčastnilo 12 psovodů s 21 psy. Byla připravena spousta disciplín, které byly na čas. Největší úspěch měla ovce, která se musela přemístit z bodu A do bodu B tak, že se jí psovod nesměl dotknout.

Umístění :

1. Verča Sopková, Mia
2. Petra Uldrychová ml., Crazy
3. Zuzka Kinkorová, Majda

Nakonec byla tombola, a nejmladší účastnice tohoto závodu byla Eliška Sekelová.

Děkuji všem za účast.

*Renata Neumannová,
Kynologický klub Železná Ruda, foto autorka*

Mikuláš u kynologů

Dne 5. 12. 2020 uspořádal Kynologický klub s Uníí rodičů Mikuláše v areálu kynologického cvičiště. Účast dětí (38) nás mile překvapila. Každé dítě po odříkání básničky dostalo od anděla balíček, dále si mohli opět buřta a ještě bylo pro děti občerstvení - čaj, dětský punč. Děkujeme všem,

kteří se na této akci podíleli, rodičům a dětem, že se Mikuláše zúčastnili. Ještě jednou moc děkujeme a budeme se těšit opět v roce 2021.

*Renata Neumannová,
Kynologický klub Železná Ruda*

Události roku 2020 objektivem fotografa

Stavba nového průtahu Železnou Rudou započala na jaře a dokončena byla s předstihem v říjnu.

Na začátku prázdnin zavítal do Železné Rudy ministr zahraničí ČR, pan Tomáš Petříček.

Děda Mládek Illegal Band na srpnových Železnorudských slavnostech.

Nová hasičská stanice a zbrojnice byla předána železnorudským hasičům v září. Foto - Filip Brož

Nový veřejný prostor byl předán občanům i návštěvníkům města počátkem října.

Ohavná ruina Espresso v centru města šla definitivně k zemi koncem října.